

Arrest

nr. 160 000 van 14 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 27 december 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Verzoekster diende op 19 juli 2013 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis (10+12bis) van de vreemdelingenwet.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 29 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.1 en 1.2 vermelde aanvragen onontvankelijk werden verklaard. Verzoekster werd hiervan op 21 november 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.12.2012 en 19.07.2013 werd ingediend door :

Y.(...), H.(...)

nationaliteit: Turkije

geboren te (...)

op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw Yildirim stelt dat ze in Turkije verstoten werd uit haar sociaal milieu vanwege haar huwelijk met een niet- moslim en dat haar familie haar voor deze reden kan vermoorden. Omdat ze geen bewijzen voorlegt om deze bewering te ondersteunen, kunnen wij deze niet aanvaarden als een buitengewone omstandigheid. Ze legt een verklaring bij de Nederlandse politie voor met betrekking tot een echtelijke ruzie in haar woning in Nederland, waarin ze stelt dat ze niet terug kan naar Turkije omdat haar familie haar van het leven zou kunnen beroven. Wij aanvaarden deze loutere verklaring niet als een bewijs van gegronde vrees voor geweldpleging door haar familie in Turkije. Voor dezelfde reden kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op art. 2 EVRM.

Ook het argument dat betrokkene zou mishandeld geweest zijn eerst door haar vader en later door haar man, wat moet blijken uit de hoger genoemde verklaring bij de Nederlandse politie, en uit een verklaring d.d. 10.06.2013 van een klinische psycholoog kunnen wij niet aanvaarden als een buitengewone omstandigheid die haar ervan weerhoudt om haar verblijfsaanvraag voor België in te dienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Het argument dat haar man haar zou hebben verlaten omdat hij op 20.9.2011 werd afgevoerd van de gemeente Lommel, hebben wij niet in het voordeel van betrokkene weerhouden. Uit hoger geciteerd pv blijkt namelijk dat betrokkene op 07.09.2011 nog met haar man in de echtelijke woning in Nederland verbleef. Ook is het feit dat ze nu gescheiden leeft van haar man, geen buitengewone omstandigheid om haar aanvraag in België te mogen indienen.

Betrokkene beroept zich op haar verblijf bij de heer A.(...) K.(...), met wie ze een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd. Dit kan haar echter niet vrijstellen van de verplichting om de machtiging tot verblijf in te dienen in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dat element is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid, noch kan betrokkene zich dienstig beroepen op art. 8

EVRM. Hoewel wij een inreisverbod van drie jaar koppelen aan deze beslissing, kan betrokkene, bij eventuele terugkeer, de opheffing hiervan vragen voor humanitaire redenen.

Betrokkene beroept zich ook op een medische aandoening, met name de infectie aan haar oog, waarvoor ze medische begeleiding en de steun van haar partner nodig heeft. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Het hier ingeroepen medische element, valt buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan dit medische argument geen verder gevolg worden gegeven.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van 9bis van de wet van 1980.

Het argument dat terugkeer een trauma voor haar zou betekenen, werd niet met bewijzen ondersteund. We hebben het bijgevolg niet in haar voordeel weerhouden.

De elementen van integratie, met name dat zij in België verblijft en sociale banden heeft, werkbereid is, Nederlands heeft geleerd, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 29 oktober 2013 eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan op 21 november 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“INREISVERBOD

Mevrouw,

Naam, voornaam: Y.(...) H.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats:

nationaliteit: Turkije

INREISVERBOD

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 06.08.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 § 1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Zij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 06.08.2013.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen het inreisverbod, thans de tweede bestreden beslissing, aangezien er volgens haar geen verknochtheid bestaat tussen de twee bestreden beslissingen en verzoekster de onontvankelijkheidsbeslissing betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf als eerste vermeldt in haar verzoekschrift.

2.2. Het al dan niet samenvoegen van twee zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193 526). Het feit dat er geen juridische samenhang tussen zaken is die tot een samenvoeging ervan noopt, sluit niet uit dat de goede rechtsbedeling ook gediend

kan zijn met een samenvoeging van zaken die in feite nauw met elkaar verbonden zijn en dezelfde rechtsvragen oproepen (RvS 16 mei 2012 nr. 219 381).

De exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster stelt in haar grief het volgende:

“Verzoekster onderhoudt een effectief gezinsleven in België.

Verzoekster heeft een verklaring van wettelijke samenwoning afgesloten met de heer A.(...) K.(...) die over een onbeperkt verblijfsrecht in België beschikt.

Dat het een manifeste schending uitmaakt van artikel 8 EVRM dat verzoekster, met zoveel bewijzen dat zij bijgebracht heeft, en ondanks hun stabiele en duurzame relatie welk door verwerende partij niet kan worden betwist, niet voldoende wordt geacht omwille van het één feit dat de verwerende partij ten onrechte meent dat de aanvraag in land van herkomst zou moeten geschieden. ’

Het recht op een gezinsleven is een grondrecht van de Europese Unie. De Raad van de Europese Unie heeft in hm Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna 'gezinsherenigingsrichtlijn') het recht op gezinshereniging als principe gesteld. In haar tweede overweging stelt de Raad dat maatregelen op dit vlak in overeenstemming moeten zijn met de plicht om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren. De Raad verwijst hierbij in expliciete bewoordingen naar de grondrechten die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In de zaak Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken vangt het Hof van Justitie met haar antwoord op een prejudiciële vraag aan overwegende dat de gezinsherenigingsrichtlijn voor de lidstaten welbepaalde verplichtingen in het leven roept, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden aangezien de lidstaten verplicht zijn om in de door de richtlijn omschreven gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder ter zake enige beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen.

Nu gezinshereniging als principe is gesteld dienen de bepalingen waaronder voorwaarden aan het recht op gezinshereniging die dit recht beperken kunnen worden gesteld, op een restrictieve wijze te worden geïnterpreteerd. Het Hof vervolgt dat hieraan dient te worden toegevoegd dat de lidstaten hun vrijheid van handelen met betrekking tot deze materie niet op een dergelijke manier mogen benutten dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de Richtlijn. die erin bestaat de gezinsherenigingen te bevorderen en het nuttig effect dat daaraan verbonden is. Uitzonderingen moeten bijgevolg 'uitzonderlijk' blijven.

Het recht om een gezinsleven uit te bouwen en het respect voor dit gezinsleven vormt een van de hoekstenen van een democratische samenleving. Om die reden is dit recht verankerd in de nationale Grondwet en in het EVRM. Krachtens artikel 8 EVRM zijn beperkingen op dit recht wegens de nationale overheden slechts toegestaan voor zover de inmenging a) voorzien is bij wet; b) noodzakelijk is voor het bereiken van een legitiem doel en e) noodzakelijk is in een democratische samenleving (proportionaliteit).

Als algemene regel geldt dat uitzonderings- of beperkingsclausules steeds zo moeten worden geïnterpreteerd dat ze nog ruimte laten voor toepassing, en zeker geen aanleiding mogen geven tot een uitholling van het betrokken mensenrecht. Verder werkt ook het non-discriminatiebeginsel door op het niveau van de legitieme beperkingen.

Terecht overweegt de Raad van State dat van de zaak-Zambrano abstractie kan worden gemaakt voor wat de feitelijke bijzonderheden betreft. De kernoverweging is immers dat Belgen niet meer dezelfde rechten zouden kunnen genieten als de andere burgers van de Unie, met name deze die ressorteren onder de artikelen 8 EVRM en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Dat is geheel conform de eerder aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Chakroun tegen Nederland.

De invoering van een dergelijke voorwaarde opdat men de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie kan verwerven zich moeizaam verenigen met het doel van de gezinsherenigingsrichtlijn, die erin bestaat de gezinsherenigingen te bevorderen en het nuttig effect dat

daaraan verbonden is. Deze bepaling doet met andere woorden een drempel ontstaan die niet richtlijnconform is, daar bovendien de Dienst Vreemdelingenzaken verder ook geen rekening houdt met de duurzame en stabiele relatie tussen de partners.

Vaste rechtspraak RVV en EHRM bestaat erin dat DVZ de belangenafweging tussen beoogd doel en de ernst van de inmenging moet kunnen balanceren.

DVZ, als verwerende partij, moet rekening houden met dit gezinsleven niet alleen bij de aanvraag, alsook bij het opleggen van de inreisverbod, welk in casu niet verantwoord is.

Inreisverbod is niet cumuleerbaar met argument dat er geen bijzondere omstandigheden voorhanden zou zijn (CCE N° 10gJSI dd 16.07.2013)

Onderzoek naar specifieke omstandigheden vergt een onderzoek naar mogelijke schending van artikel 8 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

(R VVnr 93942 dd 19.12.2012)

De feitelijke en wettelijke gezinsband tussen verzoekster en diens partner is aan verwerende partij bekend. Het inreisverbod maakt de redenering bijzondere omstandigheden zinledig.

(CCE N° 97 083 dd 12.02.2013, CCE N° 97267, R VVnr 98 002 dd 27.02.2013)

DVZ stipuleert in haar weigeringsbeslissing dat een tijdelijke verwijdering geen schending van gezinsleven betekent. Dit houdt een proportionaliteitstoets in waarbij de verwerende partij voorbij gaat aan het feit dat het inreisverbod van 3 jaar wel een schending betekent (RVVnr 106 766dd 16.07.2013)

De weigering van de verwerende partij, om het verblijf toe te kennen zonder enig gegronde reden, dient in strijd met het recht op gezinsleven, beschermd door artikel 8 van EVRM, te worden bestempeld.

Gelet op het feit dat artikel 8 EVRM duidelijk wordt geschonden, is voormeld middel aldus gegrond is."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de gezinsherenigingsrichtlijn). Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

"Overeenkomstig artikel 17 van de Europese Richtlijn dienen de lidstaten in geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin terdege rekening houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat in casu geenszins rekening gehouden is met de effectieve bestaande hechtheid van de gezinsvorming van partijen.

Dat in casu om weldegelijk geconsumeerd samenwonen gaat waarbij geenszins enig twijfel om kan gezaaid worden.

Dat er over de aard en regelmatigheid bij het beoordelen van de aanvraag tot verblijf ingevolge gezinshereniging artikel 10 en 12bis, de oprechtheid van de partners geenszins enig twijfel kan bestaan van de conformiteit aan de voorwaarden van de wet, zijnde de aanwezigheid van de intentie om een duurzame levensgemeenschap te vormen.

Gelet op voorgaande schendt deze weigeringsgrond eveneens de proportionaliteitsbeginsel welk eveneens in de Europese Richtlijn is verwerkt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins rekening gehouden met de alle voormelde elementen van het dossier.

Dat het middel bijgevolg gegrond is."

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 2 van het EVRM. Verzoekster betoogt hierbij het volgende:

"Dat verzoekster wel gegronde vrees voor geweldpleging door haar familie in Turkije aannemelijk kan maken.

Niettemin weigert DVZ hiertoe enig onderzoeksmaatregel te treffen of trekt de geloofwaardigheid van verzoekster ten onrechte in twijfel.

Voor verzoekster is het bijzonder moeilijk, hetzij onmogelijk om voormelde reden in Turkije te vertoeven en een aanvraag tot gezinshereniging in het land van herkomst in te dienen.

Dat het middel gegrond is."

In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt in haar vierde middel het volgende:

“Dat verder het ook manifest incorrect voorkomt, met manifeste schending van de proportionaliteitsbeginsel en motiveringsplicht, waarom de Dienst Vreemdelingenzaken van mening zijn de expliciete aanvraag conform artikel 10 en 12bis van de Vw alszijnde een aanvraag tot 9bis wordt bestempeld en een eerdere aandraag 9bis hierin betreft.

Ondanks het gezinsleven een inreisverbod van 3 jaar oplegt.

DVZ moest er toch mee rekening houden dat het feit dat een onontvankelijke 9bis niet verhindert om het gezinsleven in aanmerking te nemen gezien het inreisverbod en de discretionaire opheffingsmogelijkheid dit onhoudbaar maakt.

Er werd voor verzoekster via een andere raadsman inderdaad een 9bis ingediend welk onontvankelijk werd verklaard, doch de aanvraag conform artikel 10 en 12bis Vw werd ingediend na het nemen van het onontvankelijke 9bis dd. 04.12.2012 maar deze laatste werd wel betekend dd. 06.08.2013 met bevel om het grondgebied te verlaten na de indiening van de aanvraag tot gezinshereniging dd. 18.07.2013.

(CCE N° 92 557 dd 30.12.2012)

Dat aldus de motivatie voor het inreisverbod dat verzoekster geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder BVG is ongegrond, daar verzoekster hiervan pas op de hoogte is gesteld na haar aanvraag tot gezinshereniging.

Het inreisverbod dat thans opgelegd word in een onontvankelijk verklaarde 9bis is niet correct.

Bovendien verzoekster heeft een aanvraag gericht op grond van artikel 10 en 12bis Vw waarnaar niet verwezen

wordt en niet volgens die normen wordt gemotiveerd.

Partijen hebben alle foto's, akten, bijgebracht waaruit de duurzame en stabiele relatie van partijen blijkt.

Bovendien, laat de gezondheid van verzoekster niet toe om alleen te reizen en heeft ze medische hulp en bijstand in België en steun van haar partner nodig.

Zodoende is het dan ook duidelijk dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken manifest foutief genomen werd.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster en diens partner.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETEN.S, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (Rv.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Dat de verwerende partij, de verzoekende partij noch de partner van verzoeker in de mogelijkheid heeft gesteld om hierover eventueel bijkomend inlichting te verschaffen. Dat de verwerende partij geenszins voorzichtig heeft gehandeld om de situatie van verzoekster en diens partner te onderzoeken.

Dat de bestreden beslissing aldus met zekerheid tekortkomt aan de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. De vier door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder gezamenlijk behandeld:

3.3. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten

gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.5. Uit de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 27 december 2012 en 19 juli 2013, die in het administratief dossier zijn opgenomen, blijkt dat verzoekster betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerde:

- *Verzoekster (stuk 1) is in Turkije gehuwd met de heer R.(...)-P.(...) V.(...) A.(...), geboren te (...) op (...). (Stuk 2)*
- *De familie van verzoekster, met in het bijzonder haar broers, was tegen het huwelijk. Doordat verzoekster huwde met een niet-moslim werd zij verstoten uit haar sociaal milieu in Turkije. Haar huwelijk kan zelfs een reden zijn voor haar familie om haar van haar leven te beroven. (Stuk 2)*
- *Het koppel besloot daarom in juni 2011 eerst naar Nederland te reizen en vervolgens naar België te verhuizen. (Stuk 2) Op 23/06/2011 heeft de heer V.(...) A.(...) een aanvraag ingediend van een verklaring van inschrijving voor het adres te 3920 LOMMEL, (...). (Stuk 3)*

- Tevens heeft op 23/06/2011 verzoekster een aanvraag ingediend om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie te bekomen (Stuk 4). Hierna heeft verzoekster een verblijfsvergunning van 5 maanden gekregen voor België die inmiddels verstreken is.

- De echtgenote van verzoekster maakte zich herhaaldelijk schuldig aan partnergeweld (Stuk 2) en heeft bovendien verzoekster verlaten. Op datum van 20/09/2011 is de heer R.(...)-P.(...) V.(...) A.(...) afgevoerd van de stad LOMMEL (Stuk 5).

- Inmiddels heeft verzoekster een nieuwe vriend, A.(...) K.(...) (Stuk 6), die legaal in het land verblijft en met wie zij feitelijk samenwoont op het adres 3581 BEVERLO, (...) (Stukken 7-11)

- Verzoekster verblijft reeds enige tijd in België, beheerst inmiddels behoorlijk de Nederlandse taal, is vlot geïntegreerd in de samenleving en heeft ondertussen al een ruime vriendenkring kunnen uitbouwen (Stukken 7-11). Dit in tegenstelling tot de verstoting uit haar sociaal milieu in Turkije.

Het is vanzelfsprekend dat verzoekster in België wenst te blijven samen met haar partner. Het zou dan ook niet menselijk zijn dit gezin uit elkaar te halen. Bovendien is verzoekster niet meer welkom bij haar familie in Turki je doordat zij gehuwd is met een niet-moslim. Zij is verstoten uit haar sociaal milieu in Turkije en riskeert bovendien haar leven (Stuk 2).

Het is zelfs strijdig met artn. 2 en 8 van het E.V.R.M. door haar geen toestemming te geven om langer in het land te verblijven. Enerzijds wordt het gezinsleven van verzoekster verwoest die zij hier heeft opgebouwd en anderzijds wordt het leven van verzoekster in gevaar gebracht.

Art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 E.V.R.M. is direct toepasbaar in het Belgische interne recht.

Art. 8 E.V.R.M. impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrehab t. Nederland).

Op art. 2 E.V.R.M. bestaan er zelfs geen uitzonderingen, daar het een absolute bescherming geniet.

De situatie van verzoekster getuigt dan ook overduidelijk van buitengewone omstandigheden, zoals omschreven in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dient bijgevolg aan verzoeker toestemming verleent te worden om in het rijk te verblijven.

Bij eventuele verwijdering uit België wordt het haar onmogelijk gemaakt om haar partner te zien. Bovendien riskeert zij bij eventuele terugkeer haar leven, aangezien zij verstoten is door haar familie in Turkije n.a.v. haar huwelijk met een niet-moslim."

"Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat ook in casu het begrip buitengewone omstandigheden op die manier kan geïnterpreteerd worden.

Dat vooreerst verzoekster's centrum van belangen hier in België ligt nu zij gedurende enige tijd zijn leven alhier opnieuw heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven. Zij heeft alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M met haar partner A.(...) K.(...) die legaal in het land verblijft.

Daarbij is verzoekster verstoten van haar familie in Turkije omwille van haar eerste huwelijk met een niet-moslim. Verzoekster was eerder getrouwd geweest met een Nederlander. Ze riskeert dan ook haar leven mocht ze terugkeren naar haar land van herkomst.

Daarnaast is de eerste relatie van verzoekster met de Nederlandse V.(...) A.(...) op de klippen gelopen daar deze laatste zich herhaaldelijk schuldig maakte aan partnergeweld.

Verzoekster heeft moeilijke tijden gekend en heeft trauma opgelopen door diverse gebeurtenissen in haar leven, o.m. de verstoting van haar familie en de slagen en verwondingen van haar vorige partner.

Vervolgens is het medisch attest toegevoegd welk aangeeft dat verzoekster door een infectie aan haar rechteroog voor 90% niet ziet. Ze heeft zeker medische psychotherapeutische begeleiding nodig in België alsmede is er noodzaak aan morele steun van haar huidige partner, A.(...) K.(...).

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoekster zeker een combinatie van al deze elementen is.

Zo verblijft zij reeds enige tijd op het Belgisch grondgebied, er is zeker sprake van een goede integratie, verzoekster spreekt behoorlijk de Nederlandse, verzoekster heeft in België een geregistreerd partnerschap met een definitieve verblijfsvergunning, verzoekster heeft arbeidsmogelijkheden na het bekomen van een verblijfsvergunning.

De wet van 22/12/1999 geeft aanduidingen over de geest van wat beschouwd moet worden als een uitzonderlijke omstandigheid.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk de wet van 22/12/1999 opgeroepen in regularisatieprocedures gebaseerd op artikel 9 par. 3 van de wet van 15/12/1980 (o.a., RvS, 6 maart 2001, Rev. dr. Etr., 2001,217).

Dat verzoekster aan de voorwaarden voldoet en zodoende bevindt zij zich dus ook in een identieke situatie als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22/12/1999 (9bis).

Dat deze argumentatie kan weerhouden worden bij toepassing van het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Tevens het onmogelijk is voor verzoekster om hem terug naar het land van herkomst te sturen temeer zij alhier gedurende enige tijd verblijft samen met haar geregistreerde partner.

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens, en men kan zich de vraag stellen of dit op dit moment onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken.

Alsook is het onmenselijk voor verzoeker om in dit stadium van zijn integratie gedwongen terug te moeten keren naar zijn geboorteland. Voor haar zou dit werkelijk een onomkeerbare trauma betekenen.

Het is werkelijk onmogelijk en onverantwoord om de aanvraag te doen vanuit hun land van herkomst.

"In dit opzicht kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State (arrest 49821 dd. 13/07/1993 (Dr. Des Etrangers 1994, n°77, blz. 27), "...dat artikel 8 van het E.V.R.M. van toepassing is in het kader van artikel 9 § 3 van de wet van 15/12/1980". De beslissing omtrent de regularisatie moet dus rekening houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekster in ons land hebben opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

Tot slot verzoekster sinds zijn aankomst alhier blijk heeft gegeven van zijn motivatie om te werken en zijn leven op onafhankelijke en zelfstandige manier uit te bouwen. Verzoekster heeft altijd gewerkt en heeft actief deelgenomen om haar verdiensten te laten toekomen aan de Belgische economie.

Verzoekster heeft er zodoende alle belang bij zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig om deze aanvraag vanuit België te richten."

3.6. In wezen beriep verzoekster zich in haar beide aanvragen, wat de ontvankelijkheid ervan betreft, op haar integratie in België en haar gezinsleven en met dhr. A. K., op de onmogelijkheid om naar Turkije terug te keren uit angst voor represailles vanwege haar familie en op haar medische problematiek.

3.7. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar middelen een aantal schendingen van grondrechten inroept en in de beslissing onzorgvuldigheden en een motiveringsgebrek ontwaart, doch nergens concreet ingaat op de nochtans pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot de ingeroepen buitengewone omstandigheden. In de beslissing wordt immers met betrekking tot de door haar ingeroepen integratie in België gesteld dat dit "het voorwerp (kan) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980." en betreffende haar gezinsleven wordt gemotiveerd dat "(d)it (...) haar echter niet (kan) vrijstellen van de verplichting om de machtiging tot verblijf in te dienen in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dat element is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid, noch kan betrokkene zich dienstig beroepen op art. 8 EVRM. Hoewel wij een inreisverbod van drie jaar koppelen aan deze beslissing, kan betrokkene, bij eventuele terugkeer, de opheffing hiervan vragen voor humanitaire redenen." Naar aanleiding voor haar beweerde angst voor represailles in Turkije wordt gesteld dat "ze geen bewijzen voorlegt om deze bewering te ondersteunen" waardoor "wij deze niet (kunnen) aanvaarden als een buitengewone omstandigheid. Ze legt een verklaring bij de Nederlandse politie voor met betrekking tot een echtelijke ruzie in haar woning in Nederland, waarin ze stelt dat ze niet terug kan naar Turkije omdat haar familie haar van het leven zou kunnen beroven. Wij aanvaarden deze loutere verklaring niet als een bewijs van gegronde vrees voor geweldpleging door haar familie in Turkije. Voor dezelfde reden kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op art. 2 EVRM." Tenslotte wordt inzake de medische problematiek gewezen op het feit dat "de wet van 15 december 1980 (...) duidelijk een onderscheid (maakt) tussen twee

verschillende procédures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procédure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Het hier ingeroepen medische element, valt buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan dit medische argument geen verder gevolg worden gegeven". Het betoog van verzoekster over het feit dat het recht op gezinsleven een grondrecht is en haar verwijzingen naar de gezinsherenigingsrichtlijn doen geen afbreuk aan het feit dat zij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat het voor haar bijzonder moeilijk of nagenoeg onmogelijk is om haar (gezinsherenigings-)aanvraag in te dienen op de Belgische vertegenwoordiging in Turkije.

3.8. Naar aanleiding van de kritiek van verzoekster dat haar aanvraag van 19 juli 2013 ten onrechte werd aanzien als een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoekster elk belang ontbeert bij deze kritiek aangezien zij haar 'gezinsherenigingsaanvraag' indiende op basis van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat zij aanvoerde zich *"in buitengewone omstandigheden (te bevinden) die (haar) verhinderen terug te keren naar (haar) land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger"*. In dit geval dient het gemeentebestuur zich krachtens artikel 12bis, § 4 van de vreemdelingenwet *"onverwijld (te) vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde"*, hetgeen in casu is gebeurd. Het begrip 'buitengewone omstandigheden' uit artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet is identiek aan dit begrip uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet: *"De vreemdeling die een recht op verblijf geniet, zou bijgevolg dezelfde buitengewone omstandigheden moeten kunnen aanvoeren als de vreemdeling die een machtiging tot verblijf aanvraagt op basis van het ontworpen artikel 9bis van de wet van 15 december 1980."* (voetnoot 37 in Adv. RvS 39 718/AV bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2748/1, p. 189-190 ingevolge Arbitragehof, 19 juli 2005, nr. 133/2005). De beoordeling van de buitengewone omstandigheden in beide aanvragen blijkt dus volstrekt gelijklopend, waardoor verzoekster niet wordt benadeeld doordat haar aanvraag *"alszijnde een aanvraag 9bis wordt bestempeld"*, zoals zij poneert.

3.9. De uiteenzetting van verzoekster dat er sprake is van een onzorgvuldigheid omdat er een inreisverbod werd opgelegd, thans de tweede bestreden beslissing, ondanks het feit dat zij een aanvraag op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet heeft ingediend en dat hier niet naar verwezen zou zijn, kan niet worden gevolgd. In de vreemdelingenwet werd in artikel 74/11, § 3, tweede lid opgenomen dat *"(h)et inreisverbod (...) niet (kan) ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4"*, maar hierin wordt geen melding gemaakt van een aanvraag op basis van artikel 12bis van de vreemdelingenwet. Bovendien werd in de eerste bestreden beslissing wel degelijk verwezen naar de compatibiliteit van het inreisverbod met het gezinsleven aangezien hierin het volgende werd gesteld: *"De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dat element is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid, noch kan betrokkene zich dienstig beroepen op art. 8 EVRM. Hoewel wij een inreisverbod van drie jaar koppelen aan deze beslissing, kan betrokkene, bij eventuele terugkeer, de opheffing hiervan vragen voor humanitaire redenen."* In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, werd haar situatie en die van haar partner wel degelijk nauwkeurig onderzocht en werd hiermee wel degelijk rekening gehouden.

3.10. Artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn luidt als volgt:

"In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of nietverlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

3.11. De Raad merkt op dat verzoekster niet aantoonde dat de beslissing waarbij haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard kan worden aanzien als een 'afwijzing van haar verzoek' in de zin van

voormelde bepaling aangezien het verzoek krachtens artikel 5.3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn wordt ingediend en behandeld wanneer de gezinsleden buiten het grondgebied van de lidstaat van verblijf van de gezinshereniger verblijven. De bestreden beslissing inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag houdt in dat niet werd aanvaard dat het verzoek in België werd ingediend en houdt bijgevolg geen afwijzing ten gronde in van haar verzoek. Het middel mist op dit punt juridische grondslag.

3.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

3.13. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

3.14. Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar partner waarmee ze in mei 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde, waardoor het bestaan van een gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM in hoofde van verzoekster dient te worden aanvaard.

3.15. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Om een antwoord te kunnen bieden op deze vraag dient te worden onderzocht of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zoals verzoekster nochtans in haar middel lijkt te willen aanvoeren. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

3.16. *In casu* gaat het duidelijk om een eerste toelating aangezien de bestreden beslissing een antwoord inhoudt op verzoeksters aanvraag om machtiging/toelating tot verblijf. Bijgevolg is er in beginsel geen sprake van een inmenging en dient aan de hand van een belangenafweging te worden nagegaan of er in hoofde van het bestuur een positieve verplichting bestaat om het precaire gezinsleven van verzoekster te vrijwaren. Het belang van de overheid bestaat erin om de openbare orde te waarborgen waarbij de handhaving van de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127 708). In de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, wordt wel degelijk rekening gehouden met het gezinsleven aangezien hierin wordt gesteld dat "(d)it haar echter niet (kan) vrijstellen van de verplichting om de machtiging tot verblijf in te dienen in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te

dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dat element is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid, noch kan betrokkene zich dienstig beroepen op art. 8 EVRM.” Zoals hierboven reeds gesteld, wordt naar aanleiding van het inreisverbod gesteld dat *“betrokkene, bij eventuele terugkeer, de opheffing hiervan (kan) vragen voor humanitaire redenen”*. Verzoekster brengt in haar middel geen elementen aan die erop zouden wijzen dat haar gezinsleven niet elders zou kunnen worden voortgezet. De Raad merkt bovendien op dat de scheiding van verzoekster van haar partner allerminst definitief hoeft te zijn omdat verzoekster de opheffing van het inreisverbod en een aanvraag gezinshereniging kan indienen bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de gedwongen verwijdering van het grondgebied van de verzoekende partij niet aan de orde is, zodat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185 919).

3.17. Artikel 2 van het EVRM beschermt het recht op leven en bepaalt het volgende:

*“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.
(...)”*

Aangezien geen van beide bestreden beslissingen op zich aanleiding kan geven tot een gedwongen terugleiding van verzoekster naar Turkije, kan niet worden aangenomen dat de bestreden beslissingen aanleiding zouden kunnen geven tot een inbreuk op het recht op leven van verzoekster. Bovendien werd in de beslissing met betrekking tot de aanvragen om machtiging tot verblijf gesteld dat verzoekster haar angst voor represailles in Turkije niet aannemelijk maakt. Thans beweert verzoekster dat zij haar vrees voor geweldpleging wel aannemelijk maakt, maar behoudens een afschrift van haar eigen verklaringen (Verzoekschrift, bijlage 4), dat onmogelijk als bewijs kan worden aanvaard, wordt geen enkel objectief gegeven als bewijs aangereikt.

3.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 2 en/of 8 van het EVRM of van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de zorgvuldigheids- of de motiveringsplicht.

De vier aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN